

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

heden, hvor ejeren har vedligeholdelsespligten. Herved sikres lejerer, at der oparbejdes et beløb til disposition for ham til vedligeholdelse, og grundejeren ved, at der ikke kan kræves maling, hvidtning og tapetsering udover dette beløb. Mange stridigheder vedrørende vedligeholdelse vil herved kunne undgås.

Det er også godt, at der i ændringsforslaget er taget hensyn til de lejeforhold, hvor lejerne har pligt til den indre vedligeholdelse, så de undgår en del af lejeforhøjelsen.

Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med, at det radikale venstres ønske om at begrænse lejeforhøjelsen for erhvervslokaler fra de af ministeren foreslåede 40 pct. til 35 pct. af 1939-lejen er imødekommet. Med henblik på konkurrencehensynet mellem erhvervsforetagender i nye og gamle lokaler kan det vel være rimeligt, at erhvervslokaler får noget større forhøjelse end beboelseslejligheder, men den foreslåede forhøjelse vil i mange tilfælde virke urimelig hårdt. Jeg vil gerne fremhæve, at lokaler, som delvis er beboet og delvis er erhvervslokaler, kun falder ind under den større lejeforhøjelse, hvis de årlige lejer i 1951 ikke oversteg 1 500 kr. i hovedstadsområdet, 1 300 kr. i købstadkommunerne og 1 000 kr. i landkommunerne. Det har ikke været meningen, at f. eks. syersken, der arbejder i sit hjem, skulle have en ekstra forhøjelse.

Hvad angår afviklingen af restriktioner, vil jeg nævne med tilfredshed, at der bliver fri opsigelse i tofamiliershuse med et års varsel fra 1. januar 1956. Der har i sådanne huse været altfor mange gnidninger mellem ejer og lejer til, at man fortsat kan opretholde opsigelsesforbudet.

Desværre har vi ikke kunnet opretholde vort forslag om ophævelse af stavnsbåndet. Jeg siger „desværre“, men de kendsgerninger, der er blevet lagt frem for os, navnlig fra Københavns og Frederiksberg kommuner, talte efter min mening så overbevisende om det pres, som der allerede under de gældende forhold er i disse kommuner med hensyn til efterspørgsel efter lejligheder, at vi ikke mente, det var forsvarligt på nuværende tidspunkt generelt at forbyde bestemmelser om, at boligsøgende skulle have boet en vis tid i en kommune for at få

boligret. Vi havde ellers meget ønsket at komme af med stavnsbåndet, så man kunne få større bevægelighed på boligmarkedet og dermed også på arbejdsmarkedet. Som en begyndende afvikling enedes vi dog om at ophæve stavnsbåndet for de små kommuner.

Boligministeren havde i sit lovforslag indført en ny restriktion, idet han foreslog, at enhver ombygning, forandring eller nyindretning, som ville medføre lejeforhøjelse, skulle forelægges huslejenævnet. Som fremhævet tidligere her i tinget kunne mit parti ikke gå med hertil, selvom vi måtte erkende, at det kunne være påkrævet i flere tilfælde af økonomiske og samfundsmæssige hensyn. Vi er derfor tilfredse med den begrænsning, der er foreslået af udvalget, således at sådanne sager kun skal forelægges huslejenævnet, når det drejer sig om ejendomme fra før 1890 og lejeforhøjelsen vil overstige 50 pct. af 1939-lejen.

For at lette lidt, men kun lidt, på de enliges boligproblem er der foreslået to mindre ændringer i lejelovens §§ 110 og 152. Jeg skal lige nævne indholdet af ændringen i § 110. Paragraffens stk. 1 drejer sig om tilfælde af dødsfald, og der foreslås tilføjet følgende bestemmelse:

„Fortsættes lejemålet ikke af en efterlevende ægtefælle, har en person, der i mindst 5 år har haft fælles husstand med afdøde og i væsentlig grad har bidraget til husstandens opretholdelse, samme ret til at overtage lejemålet.“

Det er oftest enlige døtre, undertiden enlige sønner, som denne regel vil kunne hjælpe.

Ved første behandling af lejelovsforslaget tog det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard afstand fra den højtærede finansministers afgifts- og grundskyldsforslag, men gjorde sig til talsmand for en eventuel forhøjelse af ejendoms- og grundskyldsbeskatningen, der skulle komme kommunerne tilgode og hensættes på en risikofond med henblik på de risici, byerne gennem deres garantiforpligtelser er inde i. Siden da har Københavns og Frederiksberg kommuner forhøjet deres ejendomsskatter, og udvalget er derefter samledes om at foreslå en forøgelse af den kommende ejendomsbeskatning i købstæderne svarende til gennemsnitlig 3 pct. af lejen. Da lovforslaget herom ikke foreligger endnu, skal jeg ikke komme nærmere ind på spørgsmålet.